ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)
zo 14. decembra 2006 *

Vo veci C-97/05,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím Verwaltungsgericht Darmstadt (Nemecko) z 25. januára 2005 a doručený Súdnemu dvoru 23. februára 2005, ktorý súvisí s konaním:

Mohamed Gattoussi

proti

Stadt Rüsselsheim,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory P. Jann, sudcovia K. Lenaerts, J. N. Cunha Rodrigues, M. Ilešič a E. Levits (spravodajca),

* Jazyk konania: nemčina.

generálny advokát: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
tajomník: B. Fülöp, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 9. marca 2006,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— pán Gattoussi, v zastúpení: P. von Schumann, Rechtsanwältin,

— nemecká vláda, v zastúpení: M. Lumma, C. Schulze-Bahr a U. Bender, splnomocnení zástupcovia,

— grécka vláda, v zastúpení: G. Karipsiadis a T. Papadopoulou, splnomocnení zástupcovia,

— Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: G. Rozet a V. Kreuschitz, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 6. apríla 2006,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 64 ods. 1 Euro-stredomorskej dohody o pridružení Európskych spoločenstiev a ich členských

štátov na jednej strane a Tuniskou republikou na strane druhej, uzavretej v Bruseli 17. júla 1995 a schválenej v mene Európskeho spoločenstva a Európskeho spoločenstva uhlia a ocele rozhodnutím Rady a Komisie 98/238/ES, ESUO z 26. januára 1998 (Ú. v. ES L 97, s. 1; Mim. vyd. 11/028, s. 187, ďalej len „Euro-stredomorská dohoda").

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi pánom Gattoussi, tuniským štátnym občanom, a Stadt Rüsselsheim (mestom Rüsselsheim, Nemecko) vo veci rozhodnutia primátora tohto mesta, prijatého dodatočne, týkajúceho sa skrátenia doby platnosti povolenia na pobyt dotknutej osoby, ktorá mala ku dňu prijatia tohto rozhodnutia časovo neobmedzené pracovné povolenie a vykonávala pracovnú činnosť.

Právny rámec

Euro-stredomorská dohoda

3 Článok 64 Euro-stredomorskej dohody, uvádzaný v kapitole I s nadpisom „Pracovníci" hlavy VI, ktorá samotná je označená nadpisom „Spolupráca v sociálnych a kultúrnych záležitostiach", je formulovaný takto:

„1. Zaobchádzanie poskytované každým členským štátom pracovníkom tuniskej národnosti zamestnaným na jeho území nesmie vykazovať žiadne prvky diskriminácie založenej na národnosti, pokiaľ ide o pracovné podmienky, odmeňovanie a prepúšťanie, v porovnaní s jeho vlastnými štátnymi príslušníkmi.

2. Na všetkých tuniských pracovníkov, ktorým je povolené vykonávať platené zamestnanie na území niektorého členského štátu na dočasnom základe, sa vzťahujú ustanovenia odseku 1, pokiaľ ide o pracovné podmienky a odmeňovanie.

3. Tunisko poskytne rovnaké zaobchádzanie pracovníkom, ktorí sú štátnymi príslušníkmi niektorého členského štátu a sú zamestnaní na jeho území."

4 Článok 66 Euro-stredomorskej dohody dodáva:

„Ustanovenia tejto kapitoly sa nevzťahujú na štátnych príslušníkov strán zdržiavajúcich sa alebo pracujúcich na území svojich hostiteľských krajín protiprávne."

5 Spoločná deklarácia týkajúca sa článku 64 ods. 1 Euro-stredomorskej dohody prijatá zmluvnými stranami v záverečnom akte predmetnej dohody (ďalej len „spoločná deklarácia") okrem iného upresňuje:

„So zreteľom na absenciu diskriminácie týkajúcej sa nadbytočnosti, na účel získania obnovenia povolenia na pobyt sa nemožno dovolávať článku 64, ods. 1. Poskytovanie, obnovovanie alebo zamietnutie povolenia na pobyt sa bude riadiť legislatívou každého členského štátu a platnými bilaterálnymi dohodami..."

6 V zmysle článku 91 Euro-stredomorskej dohody spoločná deklarácia je neoddeliteľnou súčasťou dohody.

Relevantné ustanovenia nemeckého právneho poriadku

7 § 12 ods. 2 zákona o cudzincoch (Ausländergesetz) v jeho znení z 23. júla 2004 (BGBl. 2004 I, s. 1842, ďalej len „AuslG“) stanovuje:

„Povolenie na pobyt je dočasné alebo, v prípadoch uvádzaných zákonom, trvalé. Ak jedna zo základných podmienok, ktorými je podriadené jeho vydanie, jeho predĺženie alebo stanovenie jeho doby, prestane byť spĺňaná, trvanie dočasného povolenia na pobyt môže byť predmetom dodatočného skrátenia.“

8 Podľa § 19 ods. 1 AuslG v prípade ukončenia životného spoločenstva medzi manželmi, manžel cudzinec získava samostatné právo na pobyt, najmä ak životné spoločenstvo na spolkovom území zákonne vzniklo pred aspoň dvomi rokmi, alebo ak je pre predídenie postavenia manžela do situácie mimoriadnej tiesne vhodné umožniť tomuto manželovi predĺžiť svoj pobyt, aspoň kým mu nebude môcť byť udelené povolenie na trvalý pobyt.

9 Podľa znenia § 284 tretej knihy sociálneho zákonníka (Sozialgesetzbuch) v jeho podobe z 24. marca 1997 (BGBl. I, s. 594, ďalej len „SGB III“) cudzinci môžu vykonávať pracovnú činnosť iba so súhlasom úradu práce a môžu byť zamestnaní, iba ak disponujú takýmto povolením. Odsek 5 toho istého paragrafu upresňuje, že toto povolenie môže byť vydané, iba ak cudzinec má povolenie na pobyt.

Skutkové okolnosti vo veci samej a prejudiciálne otázky

10 Pán Gattoussi 30. augusta 2002 uzavrel manželstvo s nemeckou štátnou príslušníčkou. Pre jeho vstup do Nemecka mu bolo veľvyslanectvom Spolkovej republiky Nemecko v Tunise vydané vízum pre zlúčenie rodiny.

11 Dňa 24. septembra 2002 primátor mesta Rüsselsheim, mesta, kde sa mladomanželia rozhodli žiť, udelil pánovi Gattoussimu povolenie na pobyt s platnosťou tri roky.

12 Dňa 22. októbra 2002 Arbeitsamt (úrad práce) Darmstadt udelil pánovi Gattoussimu pracovné povolenie na neobmedzenú dobu, na ktorom bolo uvedené, že sa použije § 284 SGB III.

13 Dňa 11. marca 2003 pán Gattoussi podpísal pracovnú zmluvu na dobu určitú — dobu jedného roka, ktorá bola následne predĺžená až do 31. marca 2005.

14 Po tom, čo bol zo strany manželky pána Gattoussiho informovaný, že tá žije oddelene od svojho manžela od 1. apríla 2004, primátor mesta Rüsselsheim, rozhodnutím z 23. júna 2004 skrátil dobu platnosti povolenia pána Gattoussiho na pobyt, k dátumu oznámenia tohto rozhodnutia, s povinnosťou opustiť bezodkladne nemecké územie pod hrozbou vyhostenia do Tuniska.

15 Toto rozhodnutie sa zakladalo na úvahe, že na jednej strane pôvodný dôvod povolenia na pobyt udeleného pánovi Gattoussimu odteraz chýbal, keďže už viac nežil so svojou manželkou, a na druhej strane pracovné povolenie na neobmedzenú dobu v nemeckom právnom poriadku neudeľuje žiadne právo na pokračovanie v platenom zamestnaní, ako aj na predĺženie pobytu, ktoré sa odlišuje od povolenia na pobyt a má vyššiu hodnotu než toto povolenie.

16 Predmetné rozhodnutie bralo do úvahy rovnako skutočnosť, že pán Gattoussi nedisponoval žiadnym samostatným právom na pobyt. V konečnom dôsledku nemohol uplatňovať ustanovenia AuslG, pretože na jednej strane životné spoločenstvo s jeho manželkou netrvalo počas aspoň dvoch rokov, teda zákonne požadovanej doby, a na druhej strane nenachádzal sa v situácii mimoriadnej tiesne v zmysle predmetného zákona.

17 Nakoniec pán Gattoussi tiež nemohol odvodzovať práva z Euro-stredomorskej dohody, keďže zákaz diskriminácie, ktorý je tam stanovený v článku 64 ods. 1, neudeľuje tuniským štátnym príslušníkom žiadne právo na pobyt.

18 Pán Gattoussi podal proti tomuto rozhodnutiu odvolanie pred Regierungspräsidium Darmstadt, dovolávajúc sa toho, že skutočnosť ukončenia jeho pobytu v Nemecku ho stavia do situácie mimoriadnej tiesne, keďže jeho snahy o obnovenie spolunažívania s jeho manželkou a splatenie dlhov vzniknutých sobášom sú za takýchto okolností sťažené, takmer nemožné.

19 Odvolanie, ktoré podal pán Gattoussi, bolo zamietnuté rozhodnutím zo 17. septembra 2004 z dôvodu, že žiadne ustanovenie vnútroštátneho právneho poriadku mu neumožňuje priznať právo na pobyt a že primátor mesta Rüsselsheim neprekročil svoju právomoc posúdenia, keď prijal rozhodnutie skrátiť dobu platnosti jeho povolenia na pobyt.

20 Pán Gattoussi podal žalobu proti tomuto poslednému menovanému rozhodnutiu pred Verwaltungsgericht Darmstadt (správny súd Darmstadt), domnievajúc sa, že keďže vykonáva platené zamestnanie na plný pracovný úväzok v Nemecku, kde sa plne integroval do spôsobu života tejto krajiny a kde plánuje opätovne uzavrieť manželstvo po rozvode svojho manželstva, návrat do Tuniska ho postaví do situácie mimoriadnej tiesne v ekonomickej a rodinnej oblasti.

21 V rámci tejto žaloby Verwaltungsgericht Darmstadt rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru nasledujúce prejudiciálne otázky:

„1. Má článok 64 Euro-stredomorskej dohody... účinok z hľadiska práva na pobyt?

2. V prípade kladnej odpovede na prvú otázku, možno zo zákazu diskriminácie zakotveného v článku 64 Euro-stredomorskej dohody... vyvodiť právne postavenie týkajúce sa práva na pobyt, ktoré bráni obmedzeniu tohto práva lehotou, keď štátny príslušník Tuniskej republiky je držiteľom časovo neobmedzeného pracovného povolenia, zamestnanie skutočne vykonáva a v čase rozhodnutia cudzineckých úradov mal priznané časovo obmedzené právo na pobyt?

3. V prípade kladnej odpovede na druhú otázku, možno sa na účely zistenia právneho postavenia týkajúceho sa práva na pobyt a vyplývajúceho z článku 64 Euro-stredomorskej dohody... odvolať na okamih po vydaní rozhodnutia, ktoré patrí do oblasti práv cudzincov a ktoré obmedzuje právo na pobyt lehotou?

4. V prípade kladnej odpovede na tretiu otázku, treba na účely konkretizácie výhrady z dôvodu ochrany oprávneného záujmu štátu použiť zásady vyplývajúce z článku 39 ods. 3 ES?“

O prejudiciálnych otázkach

22 Svojimi prejudiciálnymi otázkami, ktoré je potrebné skúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či je potrebné uplatňovať riešenie vyvodené Súdnym dvorom v rozsudku z 2. marca 1999, El-Yassini (C-416/96, Zb. s. I-1209), pokiaľ ide o výklad článku 40 prvého odseku Dohody o spolupráci medzi Európskym hospodárskym spoločenstvom a Marockým kráľovstvom, podpísanej v Rabate 27. apríla 1976 a schválenej v mene Spoločenstva nariadením Rady (EHS) č. 2211/78 z 26. septembra 1978 (Ú. v. ES L 264, s. 1; Mim. vyd. 11/013, s. 155, ďalej len „dohoda EHS-Maroko"), na konanie vo veci samej, a konkrétnejšie, či článok 64 ods. 1 Euro-stredomorskej dohody bráni tomu, aby hostiteľský štát skrátil dobu platnosti povolenia na pobyt tuniského štátneho príslušníka, ktorému povolil zdržiavať sa na jeho území počas obmedzenej doby a vykonávať tam platené zamestnanie počas neobmedzenej doby, ak pôvodný dôvod jeho práva na pobyt zanikol pred uplynutím doby platnosti jeho povolenia na pobyt.

23 Aby bolo možné dať vnútroštátnemu súdu užitočnú odpoveď, treba v prvom rade preskúmať, či sa jednotlivec pred súdnymi orgánmi členského štátu môže dovolávať článku 64 ods. 1 Euro-stredomorskej dohody, a v prípade kladnej odpovede následne určiť dosah zásady zákazu diskriminácie uvedenej v tomto ustanovení.

O priamom účinku článku 64 ods. 1 Euro-stredomorskej dohody

24 Treba uviesť, že keďže otázka účinku ustanovení Euro-stredomorskej dohody v právnom poriadku zmluvných strán tejto dohody nebola v tejto dohode upravená, musí o nej Súdny dvor rozhodnúť tak, ako o akejkoľvek inej otázke výkladu uplatňovania dohôd v Spoločenstve (pozri analogicky najmä rozsudky

z 23. novembra 1999, Portugalsko/Rada, C-149/96, Zb. s. I-8395, bod 34, a z 12. apríla 2005, Simutenkov, C-265/03, Zb. s. I-2579, bod 20).

25 Podľa ustálenej judikatúry musí byť ustanovenie dohody uzatvorenej Spoločenstvami s tretími štátmi považované za ustanovenie s priamym účinkom, ak vzhľadom na svoje znenie, ako aj na predmet a povahu dohody obsahuje jasnú a presnú povinnosť, ktorej splnenie alebo účinky nezávisia od vydania žiadneho ďalšieho aktu (pozri v tomto zmysle najmä rozsudky z 27. septembra 2001, Gloszczuk, C-63/99, Zb. s. I-6369, bod 30; z 8. mája 2003, Wählergruppe Gemeinsam, C-171/01, Zb. s. I-4301, bod 54, a Simutenkov, už citovaný, bod 21).

26 Pokiaľ ide v prvom rade o znenie článku 64 ods. 1 Euro-stredomorskej dohody, zdá sa že toto ustanovenie je formulované takmer v zhodnom znení, ako je znenie článku 40 prvého odseku dohody EHS-Maroko, ktorý sa obmedzuje na vyjadrenie zásady zákazu diskriminácie v podmienkach prepúšťania. Súdny dvor teda uznal, že predmetný článok 40 prvý odsek zodpovedá požiadavkám vyžadovaným na priznanie priameho účinku (rozsudok El-Yassini, už citovaný, bod 27).

27 Pokiaľ ide v druhom rade o predmet a povahu Euro-stredomorskej dohody, je potrebné zdôrazniť, že podľa článku 96 ods. 2 predmetnej dohody táto dohoda nahradí dohodu o spolupráci medzi Európskym spoločenstvom a Tuniskou republikou, schválenú v mene Spoločenstva nariadením Rady (EHS) č. 2212/78 z 26. septembra 1978 o uzavretí dohody o spolupráci medzi Európskym hospodárskym spoločenstvom a Tuniskou republikou [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 265, s. 2, ďalej len „dohoda EHS-Tunisko"), do ktorého rámca zapadá, v rozsahu, v akom smeruje okrem iného k podpore spolupráce v ekonomickej, sociálnej, kultúrnej a finančnej oblasti. Táto dohoda bola v podstate zhodná s dohodou EHS-Maroko, o ktorej Súdny dvor konštatoval, že jej predmet a povaha, najmä pokiaľ ide o spoluprácu v oblasti pracovných síl, sú zlučiteľné s priamym

účinkom vyplývajúcim zo znenia jej článku 40 prvého odseku (rozsudok El-Yassini, už citovaný, bod 28 až 31). Platí to o to viac, že na rozdiel od dohody EHS-Maroko vytvára Euro-stredomorská dohoda v zmysle svojho článku 1 ods. 1 združenie medzi Spoločenstvom a jeho členskými štátmi na jednej strane a Tuniskom na druhej strane.

28 Za týchto okolností je potrebné konštatovať, že článok 64 ods. 1 Euro-stredomorskej dohody má priamy účinok.

O dosahu článku 64 ods. 1 Euro-stredomorskej dohody

29 Na úvod je potrebné pripomenúť, že v už citovanom rozsudku El-Yassini Súdny dvor rozhodol, že za stavu práva Spoločenstva, ktorý existoval v čase jeho rozhodovania, článok 40 prvý odsek dohody EHS-Maroko mal byť vykladaný v tom zmysle, že v zásade nebráni tomu, aby hostiteľský členský štát odmietol predĺžiť povolenie na pobyt marockému štátnemu príslušníkovi, ktorému povolil vstúpiť na svoje územie a vykonávať tam platené zamestnanie po celé obdobie, počas ktorého dotknutá osoba má toto zamestnanie, ak v momente uplynutia doby platnosti jej povolenia na pobyt už neexistuje pôvodný dôvod udelenia práva na pobyt. Súdny dvor upresnil, že nie je tomu inak, ak toto odmietnutie má za absencie dôvodov ochrany legitímneho záujmu štátu, ako sú dôvody verejného poriadku, verejnej bezpečnosti a verejného zdravia, za účinok spochybnenie práva na skutočný výkon zamestnania udeleného dotknutej osobe v tomto štáte prostredníctvom pracovného povolenia riadne vydaného príslušnými vnútroštátnymi orgánmi na dobu presahujúcu dobu povolenia na pobyt (rozsudok El-Yassini, už citovaný, bod 67).

30 Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že okolnosti konania vo veci samej sú porovnateľné s okolnosťami, ktoré Súdny dvor skúmal v už citovanom rozsudku El-Yassini.

31 V skutočnosti v oboch týchto prípadoch hostiteľský členský štát prostredníctvom obmedzenia práva na pobyt obmedzil právo na výkon zamestnania, ktoré požíval štátny príslušník tretej krajiny, hoci toto právo mu bolo udelené pracovným povolením.

32 Napriek tomu nemecká vláda vyzdvihuje určité rozdiely medzi článkom 64 ods. 1 Euro-stredomorskej dohody a článkom 40 prvý odsek dohody EHS-Maroko, ktoré bránia tomu, aby výklad týkajúci sa posledného menovaného ustanovenia uvádzaný v už citovanom rozsudku El-Yassini bol rovnaký, aj pokiaľ ide o predmetný článok 64 ods. 1.

33 Na jednej strane spoločná deklarácia týkajúca sa článku 64 ods. 1 Euro-stredomorskej dohody vyjadruje vôľu zmluvných strán tejto dohody zabrániť tomu, aby tuniskí štátni príslušníci neodvodzovali zo zákazu diskriminácie uvádzaného v tomto ustanovení uplatňovanie práva na pobyt.

34 Na druhej strane predmetnému ustanoveniu nemôže byť z dôvodu jeho znenia, jeho potrebného účinku a zmyslu priznaný žiadny účinok z hľadiska práva na pobyt tuniských štátnych príslušníkov.

35 Ako to zdôrazňuje nemecká vláda, zo samotného znenia článku 64 ods. 1 Euro-stredomorskej dohody, ako aj zo spoločnej deklarácie, ktorá sa ho týka, vyplýva, že toto ustanovenie nemá samo osebe za cieľ upravovať právo tuniských štátnych príslušníkov na pobyt v členských štátoch.

36 Je teda potrebné konštatovať, podobne ako o tom Súdny dvor rozhodol v už citovanom rozsudku El-Yassini týkajúcom sa dohody EHS-Maroko, že keďže predmetom Euro-stredomorskej dohody nie je dosiahnutie voľného pohybu

pracovníkov, v zásade nezakazuje členskému štátu prijať opatrenia týkajúce sa práva tuniského štátneho príslušníka, ktorému bolo pôvodne povolené vstúpiť na jeho územie a vykonávať tam zamestnanie, na pobyt (rozsudok El-Yassini, už citovaný, body 58 až 62).

37 Okolnosť, že takéto opatrenie zaväzuje dotknutú osobu ukončiť svoj pracovnoprávny vzťah v hostiteľskom členskom štáte pred dobou dohodnutou v zmluve uzavretej s jej zamestnávateľom, vo všeobecnosti neovplyvňuje tento výklad (rozsudok El-Yassini, už citovaný, bod 63).

38 Predsa však v rozpore s tým, čo uvádza nemecká vláda, z tohto výkladu nevyplýva, že tuniský štátny príslušník v žiadnom prípade nemôže na základe zákazu diskriminácie uvádzaného v článku 64 ods. 1 Euro-stredomorskej dohody napadnúť opatrenie prijaté členským štátom pre obmedzenie jeho práva na pobyt.

39 Nemožno totiž dopustiť, aby členské štáty disponovali zásadou zákazu diskriminácie uvádzanou v článku 64 ods. 1 Euro-stredomorskej dohody tak, že obmedzia jej potrebný účinok ustanoveniami vnútroštátneho práva. Takáto možnosť by na jednej strane poškodzovala ustanovenia dohody uzavretej Spoločenstvom a jeho členskými štátmi a na druhej strane spochybňovala jednotné uplatňovanie predmetnej zásady.

40 Konkrétnejšie, ako to Súdny dvor už rozhodol, ak hostiteľský členský štát pôvodne udelil migrujúcemu pracovníkovi presné práva v oblasti výkonu zamestnania, ktoré sú rozsiahlejšie než práva, ktoré mu boli udelené v oblasti pobytu, nemôže spochybniť situáciu tohto pracovníka z dôvodov, ktoré nepredstavujú ochranu legitímneho záujmu štátu, akými sú dôvody verejného poriadku, verejnej bezpečnosti a verejného zdravia (rozsudok El-Yassini, už citovaný, body 64, 65 a 67).

41 V tejto súvislosti podľa ustálenej judikatúry vyžaduje odvolanie sa na pojem verejného poriadku existenciu skutočného a dostatočne závažného ohrozenia základného záujmu spoločnosti (pozri v tomto zmysle rozsudky z 28. októbra 1975, Rutili, 36/75, Zb. s. I-1279, bod 28; z 10. februára 2000, Nazli, C-340/97, Zb. s. I-957, bod 57, ako aj z 25. júla 2002, MRAX, C-459/99, Zb. s. I-6591, bod 79).

42 Vzhľadom na zásady ochrany legitímnej dôvery a právnej istoty kritérium pripomenuté v bode 40 je o to viac namieste, ak ako v prejednávanej veci hostiteľský členský štát dodatočne skrátil povolenie na pobyt.

43 Zo súhrnu vyššie uvedeného vyplýva, že článok 64 ods. 1 Euro-stredomorskej dohody má byť vykladaný v tom zmysle, že môže vytvárať účinky na právo tuniského štátneho príslušníka na pobyt na území členského štátu, ak tomuto štátnemu príslušníkovi bolo týmto členským štátom riadne povolené vykonávať na predmetnom území zamestnanie počas obdobia presahujúceho trvanie jeho povolenia na pobyt.

O trovách

44 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

Článok 64 ods. 1 Euro-stredomorskej dohody o pridružení Európskych spoločenstiev a ich členských štátov na jednej strane a Tuniskou republikou na strane druhej, uzavretej v Bruseli 17. júla 1995 a schválenej v mene Európskeho spoločenstva a Európskeho spoločenstva uhlia a ocele rozhodnutím Rady a Komisie 98/238/ES, ESUO z 26. januára 1998, má byť vykladaný v tom zmysle, že môže vytvárať účinky na právo tuniského štátneho príslušníka na pobyt na území členského štátu, ak tomuto štátnemu príslušníkovi bolo týmto členským štátom riadne povolené vykonávať na predmetnom území zamestnanie počas obdobia presahujúceho trvanie jeho povolenia na pobyt.

Podpisy